

UCHWAŁA Nr XXXIV/357/09

**Rady Gminy Sierakowice
z dnia 27 października 2009r.**

w sprawie przyjęcia „Planu odnowy miejscowości Mojusz”

Na podstawie art.18 ust. 1 i ust. 2 pkt.6 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym /tekst jednolity Dz.U. z 2001r. Nr 142 poz. 1591 ze zmianami/

Rada Gminy u c h w a ł a, co następuje:

§ 1

Zatwierdza się „Plan odnowy miejscowości Mojusz”, który stanowi załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2

Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCY RADY GMINY
inż. Zbigniew Suchta

Plan odnowy miejscowości Mojusz

Program
Rozwoju
Obszarów
Wiejskich
na lata 2007-2013

Plan odnowy miejscowości Mojusz

**Województwo Pomorskie
Powiat Kartuski
Gmina Sierakowice**

**Projekt jest współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju
Obszarów Wiejskich**

Sierakowice 2009

Plan odnowy miejscowości Mojusz

Spis treści:

1. Charakterystyka miejscowości:

- a) położenie miejscowości,
- b) historia miejscowości,
- c) określenie przestrzennej struktury miejscowości.

2. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie miejscowości.

3. Ocena mocnych i słabych stron miejscowości, w której będzie realizowana operacja oraz analiza szans i potencjalnych zagrożeń.

4. Wykaz planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną.

Plan odnowy miejscowości Mojusz

1. Charakterystyka miejscowości:

Mojusz (kaszb. *Mòjsz*, niem. *Moisch*). Miejscowość jest położona na obszarze Kaszubskiego Parku Krajobrazowego. Mojusz i jego sąsiednia miejscowość Mojuszewska Huta (tworzące razem jedno sołectwo) są najwyżej położonymi zasiedlonymi miejscowościami całego Niżu Polskiego (269 i 270,1 m n.p.m.). Co prawda wyższy jest szczyt Wieżyca, natomiast nie jest on zamieszkały. Wieś jest siedzibą sołectwa, w którego skład wchodzi również: wspomniana już wyżej Mojuszewska Huta, Karwacja i Poljańska. Całość obszaru sołectwa wynosi 1750 ha, w tym Mojusza 453 ha. Zamieszkuje tu 676 mieszkańców (dane Urzędu Gminy w Sierakowicach z końca grudnia 2008). W poszczególnych miejscowościach liczby kształtują się następująco: Mojusz – 455, Mojuszewska Huta – 186, Karwacja – 21, Przylesie – 14 mieszkańców. Dawniej około połowy gospodarstw domowych utrzymywało się z działalności związanej z rolnictwem (były to niewielkie gospodarstwa 5-10 hektarowe). W chwili obecnej gospodarstw rolnych zostało zaledwie kilka (zdecydowanie przeważają wielotowarowe, natomiast nie notuje się specjalistycznych – poza 1 przypadkiem), większość mieszkańców utrzymuje się z pracy zawodowej lub prowadzi małe firmy handlowo-usługowe. Na południe od miejscowości znajduje się rezerwat przyrody *Żurawie Chrusty*. Znajduje się tu również placówka Ochotniczej Straży Pożarnej, szkoła podstawowa, filia kościoła rzymskokatolickiego p.w. św. Jana Chrzciciela w Sierakowicach, stacja kolejowa PKP (nieczynnej dziś linii Pruszcz Gdański – Lębork) – trzeci przystanek na terenie gminy po Kamienicy Królewskiej i Sierakowicach, kilka zakładów produkcyjnych (PREFABET, Wytwórnia Mas Bitumicznych), drobnych i większych firm usługowo-handlowych, dwa sklepy spożywcze. Wieś jest zelektryfikowana, poprowadzono linię telefoniczną, w dalszych planach jest skanalizowanie.

a) położenie miejscowości:

Wieś położona w centrum Kaszub na Pojezierzu Kaszubskim. Administracyjnie przynależy do gminy Sierakowice, jest położona na jej wschodnich rubieżach. Leży na zachodnim krańcu powiatu kartuskiego, w obrębie województwa pomorskiego. W latach 1975-1998 administracyjnie należała do województwa gdańskiego. Przez Mojusz biegną ważne drogi komunikacyjne: wojewódzka nr 211 Gdańsk – Słupsk, powiatowa (skrót do Wejherowa) i inne lokalne drogi.

Ilustracja 1 – mapa gminy Sierakowice:

Gmina Sierakowice

Urząd Gminy
83-340 Sierakowice, ul. Lęborska 30,
tel. (0-58) 681-41-20,
fax (0-58) 681-46-01
e-mail: sierakowice@gminy.pl

Obwodnicza Straż Pożarna
• Gowidlinko, tel. 685-65-97
• Kamienica Królewska, tel. 681-92-38
• Mojuż, tel. 681-66-62
• Sierakowice, tel. 681-40-08
• Tucholino, tel. 681-46-31

Postarunek Poczty
Sierakowice, ul. Lęborska 32,
tel. 684-75-07

Podstacja Pogotowia Ratunkowego
tel. 999

Stacja zdrowia
• Gminny Ośrodek Zdrowia,
Sierakowice, ul. Lęborska 34;
Przychodnia Ogólna, tel. 681-64-66
8.00-20.00, w sob. 8.00-12.00;
Przychodnia Dziecięca
i Stomatologiczna, tel. 681-63-25
8.00-20.00
• Punkt Medyczny w Gowidlinku,
ul. Podgórna 137, tel. 685-66-00
8.00-15.00

Gminny Ośrodek Kultury GOK
83-340 Sierakowice, ul. Kartuska 27,
tel./fax (0-58) 681-62-14, 684-76-02
e-mail: gokscie@poczta.onet.pl

Muzeum Ziemi Sierakowickiej
GOK, stała ekspozycja
pon.-pt. w godz. 9.00-16.00

Punkt informacji turystycznej
Sierakowice, ul. Kartuska 27, GOK,
tel./fax 681-62-14, całonocny, 9.00-16.00

Źródło: www.sierakowice.pl

Analizując mapę można stwierdzić, że położenie miejscowości jest jej dość mocną stroną. Można się z niej udać w każdym kierunku (większych i mniejszych okolicznych miast, a także innych miejscowości).

b) historia miejscowości:

O Mojużu wspomina się dość wcześnie. Najdawniejsze dzieje sięgają zamierzchłej przeszłości, potwierdzają to prowadzone przez E. Forstemanna, W. Kaufmanna i G. Ossowskiego prace wykopaliskowe. Wyniki tychże prac opublikowało Muzeum Prowincjonalne w Gdańsku. W trakcie XVIII – wiecznych prac archeologicznych wykopano w Mojużu dwa znaleziska pochodzące z epoki brązu (ok. 1300 lat p.n.e.) i z wczesnej epoki żelaza. W okresie tzw. kultury pomorskiej (650-100 p.n.e.) mieszkańcy zapewne utrzymywali jakieś kontakty wymienne, bo w latach 50-tych XX wieku znalezione tu zostały srebrne monety rzymskie. Istnieje hipoteza, że przez te tereny mogli przemieszczać się kupcy wędrujący szlakiem bursztynowym, zainteresowani przy okazji kupnem bydła, skór, futer, miodu, wosku itp. Po raz pierwszy nazwa wsi pojawiła się w X wieku. Historyk Gerard Labuda wywodzi nazwę z języka staropolskiego („majs” – „mój”), Aleksander Brückner wiąże nazwę z formami „mejos” czy „mojski”. W słownikach rdzeń ten używany jest na nazwanie terenów podmokłych. Taką właśnie nazwę stosowano w średniowieczu do nazwania jeziora, znajdującego się dawniej w pobliżu osady, między Mojużem a Mojużewską Hutą). Jezioro to zostało zdrenowane, kiedy budowano linię kolejową i dziś zostały po nim jedynie niewielkie bagna. Niestety żadna z hipotez nie znalazła 100 – procentowego potwierdzenia, zatem pochodzenie nazwy nie jest pewne. W XIII i XIV wieku Mojuż, wraz z siedemdziesięcioma innymi miejscowościami (również Sierakowicami), należał do kasztelanii chmieleńskiej. W 1280 roku książę Mestwin II przekazał te tereny

norbertankom Żukowskim. Do połowy XIV wieku (kiedy powstała parafia w Sierakowicach) Mojusz należał do kościoła w Chmielnie. Wynika tak z dokumentu biskupa wrocławskiego Macieja z dnia 12 XI 1384 roku. W czasach krzyżackich Mojusz należał do komturii gdańskiej. Pod koniec XIV wieku kasztelanię przeniesiono z Chmielna do Mirachowa i Mojusz został przypisany do jej terytorium. Źródła notują, że w 1349 roku Mojusz i sąsiednie wsie nawiedziła „czarna ospa”, która dokonała ogromnych spustoszeń wśród mieszkańców (potwierdzeniem tego faktu może być krzyż z podwójnymi ramionami posadowiony na działce państwa Sikorów, obecnie znajdujący się w zasobach Kaszubskiego Parku Etnograficznego we Wdzydżach; takie krzyże stawiano zawsze w miejscach nawiedzanych przez „morowe powietrze”). Lata 1360-1362, 1383, 1394 i 1398 to okresy głodu, chorób, klęsk nieurodzaju i zarazy. W tym czasie okolica znalazła się w okresie upadku gospodarczego. W 1454 roku wybuchło na Pomorzu powstanie przeciw Krzyżakom. Nie mówi się wprost o udziale w nim mieszkańców Mojusza, można się tego jednak domyślać na podstawie znacznego spadku liczby ludności po wojnie 13-letniej, co mogło być rezultatem udziału w walkach. Po tym okresie Mojusz przypisano do starostwa tczewskiego ze stolicą w Gdańsku. W latach 1473-1772 reaktywowano starostwo mirachowskie i Mojusz ponownie został do niego przypisany (w XVI w. mieszkańcy udawali się na sądy ziemskie do Mirachowa). Przeliczając ogólne dane tego starostwa z połowy XVIII wieku, można szacować, że zamieszkiwało tu wtenczas około 50 mieszkańców. Przekrój społeczny stanowili: kmiecie (gburzy), gburzy pańszczyźniani, chałupnicy, rzemieślnik, komornicy, starcy. Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że w 1664 roku (stwierdza to lustracja) jeden z mieszkańców zaliczany był do grupy tzw. lemanów (wiejskiej arystokracji tamtych czasów), grupy pośredniej między szlachtą a chłopami. Wojny XVII-wieczne, głównie ze Szwedami, zapewne nie ominęły Mojusza, ale nie ma na ten temat szczególnych informacji. Organem władzy był już w tym okresie sołtys, źródła podają też, że wieś utrzymywała już wtedy nauczyciela. Ostatnim polskim starostą mirachowskim był Ignacy Przebendowski, potem starostwo przechodzi w ręce pruskie, wreszcie w 1818 zostaje przeniesione do Kartuz i odtąd Mojusz znajduje się w obrębie powiatu kartuskiego. Około 1860 roku powstaje powszechna szkoła w Mojuszu, początkowo funkcjonująca w wynajmowanych od gospodarzy izbach. W 1901 roku wybudowano w Mojuszu szkołę, która miała za zadanie przyspieszyć akcję germanizacyjną. W budynku mieściła się jedna izba lekcyjna, trzypokojowe mieszkanie dla nauczyciela, obok był budynek gospodarczy oraz niewielka działka. Na pewno dzieci mojuszewskiej szkoły uczestniczyły w strajkach szkolnych, które wybuchły na Kaszubach na początku XX wieku. W 1907 roku akcja strajkowa w Mojuszu wygasła. Podczas I wojny światowej mężczyźni zmuszeni byli odbywać służbę wojskową w armii niemieckiej, wielu z nich przyplaciło to życiem. 15 lutego 1920 roku armia gen. Jozefa Hallera wkroczyła do Sierakowic i oswojodziła ziemię spod panowania pruskiego. Nie mniej trudnym dla mieszkańców był czas II wojny światowej. Stracili proboszcza, ks. B. Łosińskiego, zamordowanego w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen. Na polu bitewnym poległ kierownik szkoły Aleksander Brzuskowski. Jan Pioch (partyzant TOW Gryf Pomorski) przeżył obóz koncentracyjny w Stutthofie, jego brat Franciszek został wywieziony na przymusowe roboty do Niemiec (nie on zresztą jeden). Mieszkańcy przymuszeni do podpisania NLN musieli służyć w niemieckim Wehrmachcie. Niektórzy zdezerterowali i zasilali szeregi partyzanckie (bunkier u leśniczego Jankowskiego, na polu u Ekmana, radiostacja w budynku stacyjnym). Po wojnie kierownikiem szkoły został Alfons Węsierski. Wieś powoli wracała do dawnego trybu życia. Rozwijała się, choć do dziś jest jedną z mniejszych miejscowości gminy Sierakowice.

c) określenie przestrzennej struktury miejscowości:

Zabudowa mieszkaniowa i usługi w Mojuszu skoncentrowane są w granicach niewielkiego układu przestrzennego wokół drogi powiatowej oraz drogi wojewódzkiej nr 211.

Za dominantę przestrzenną można uznać budynek szkolny i kaplicę – filię Kościoła rzymskokatolickiego p.w. św. Jana Chrzciciela w Sierakowicach, który został zbudowany w 1984 roku. Miejscowość nie posiada otwartych przestrzeni wspólnych jak rynek czy plac targowy. Charakterystycznym elementem architektonicznym Mojusza jest pewna ilość budynków mieszkalnych wyposażonych w dachy spadziste o różnym kącie nachylenia. W nowej zabudowie pojawia się sporo ciekawych konstrukcji architektonicznych odbiegających od standardowej i dotychczasowej prostej konstrukcji.

2. Inwentaryzacja zasobów służących odnowie miejscowości

Usytuowanie Mojusza w obrębie Kaszubskiego Parku Krajobrazowego, w pobliżu Lasów Mirachowskich, w okolicy rezerwatów przyrody, w okolicach pieszych szlaków turystycznych i na najwyższym wzniesieniu w pasie nizin (po szczycie Wieżycy), sprawia, iż jest to miejsce o dość wysokim potencjale turystycznym, charakteryzujące się różnorodną florą i fauną, zachwycające osobliwym urokiem. W okolicach Mojusza znajduje się bogate zaplecze kompleksów leśnych, oferujące przeróżne atrakcje dla potencjalnego turysty. W stosunkowo niewielkim oddaleniu można korzystać ze zbiorników wodnych (jezior), skorzystać z bogatych uwarunkowań fizjograficznych terenu (pomniki przyrody, głazy narzutowe, punkty widokowe).

Okolice Mojusza to:

* Rezerwat „Żurawie Chrusty” - (21,82 ha), torfowiskowy rezerwat, obejmujący śródleśne „Czarne Jeziorko” o dystroficznym charakterze, otoczone torfowiskiem przejściowym z tendencją do zarastania.

Nad brzegiem „Czarnego Jeziorka”

Dużą wartością rezerwatu są unikatowe rośliny chronione: turzyca bagienna, mchy, torfowce, rosziczka okrągłolistna.

Stanowiska rosiczki

W głębi lasu wchodzącego w skład rezerwatu spotyka się niektóre odmiany widłaków.

Widłaki stanowiące coraz większą rzadkość

Rezerwat jest umiejscowiony na wysoczyźnie morenowej w okolicach wsi Mojusz i Mojuszewska Huta. „Czarne Jeziorko” jest śródleśnym zbiornikiem skąpożywnym o powierzchni 0,76 ha, wypełniającym zagłębienie wytopiskowe oraz otaczające je torfowisko i las. Roślinność rezerwatu tworzą niemal wyłącznie zbiorowiska torfotwórcze budujące wąski pas wokół jeziora z turzycą bagienną, wełnianką wąskolistną, żurawiną błotną i rosiczką okrągłolistną. Dolinki i zakłębłości części środkowej wypełnia obszar z turzycą bagienną, licznymi torfowcami i wątrobowcami. Na kępach utworzyła się warstwa mszysta z przewagą torfowców zwana obszarem czerwonym. Niewielkie fragmenty rezerwatu zajmuje bór bagienny, a na podłożu mineralnym las bukowo-dębowy. Na obrzeżach torfowej niecki zachowała się brzezina bagienna. Głównym powodem utworzenia rezerwatu są jednak miejsca związane z ostoją żurawi oraz miejscem odpoczynku i żerowania wielu gatunków ptaków wodno-błotnych. Rezerwat jest atrakcyjny pod względem krajobrazowym, panuje w nim cisza i spokój. Stanowi żerowisko dla gnieźdzących się w bliskim sąsiedztwie żurawi.

Żurawie na żerowisku

* Punkty widokowe w okolicy Mojuszewskiej Huty i Mojusza. Ukształtowanie powierzchni na tym terenie jest bardzo zróżnicowane. Najwyżej wzniesione tereny to obszary zajmujące południowo-wschodnią i wschodnią część gminy, czyli właśnie okolice Mojusza i Mojuszewskiej Huty. W kilku miejscach wysokości terenu przekraczają 260 m n.p.m. Najwyższe wzniesienie o wysokości 270,5 metra znajduje się w Mojuszewskiej Hucie. Nieco niżej posadowiony jest punkt triangulacyjny w Mojuszu (269 m n.p.m.). Wzniesienia są wynikiem procesów glacialnych. Lodowiec pozostawił na terenie obecnej gminy Sierakowice przeróżne formy. Jest tu falista wysoczyzna moreny dennej zwana Mojuszewsko-Mirachowską; są pagórki czołowomorenowe (Pagóry Sierakowickie); pomiędzy nimi występują liczne wytopiska zajęte przez jeziora i torfowiska. Na północnych krańcach, w nieckach wytopiskowych, ulokowane są moreny martwego lodu, kemy, piaszczyste pola sandrowe. Wysoczyzny są rozcięte polodowcowymi rynnami (największa rynna Jeziora Gowidlińskiego), które mają typowy kierunek z północy na południe.

* Pomnik przyrody – stara lipa we wsi Mojuszeńska Huta (należąca do sołectwa Mojusz);

* Pomnik przyrody „Głaz narzutowy” w Mojuszewskiej Hucie;

* Pomnik przyrody „Gruba chójka” w obrębie Leśnictwa Wygoda;

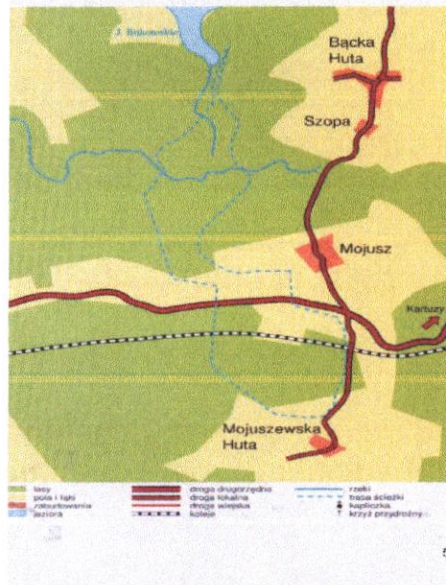
* Pomnik przyrody – buk – na obrzeżu lasu w Mojuszu;

* „Czarny Szlak” przeznaczony dla pieszych turystów, biorący początek w Kamienicy Królewskiej, skąd wzdłuż południowych brzegów Jeziora Junno wchodzi na leśne drogi "Lasów Mirachowskich" przecinając je w poprzek i przez okolice wsi **Mojusz**, Borzestowo oraz Wygodę Łączyńską i Łączyno doprowadza do brzegów Jeziora Raduńskiego Dolnego. Dalszy jego odcinek wiedzie między jeziorny przesmyk Jezior Raduńskich na brzeg Jeziora Raduńskiego Górnego, przez wieś Zgorzałe do położonego na progu polodowcowej rynny Gołubia i dalej przez pola i brzeg Jeziora Kniewo (wytopiskowego typu) i wieś Patuły do położonego u podnóża wzgórz czołowo-morenowych w okolicach Szymbarka. Stąd w poprzek wymienionych wzgórz, zwanych Wzgórzami Szymbarskimi, szlak prowadzi na Wieżycę - najwyższe wzniesienie Pojezierzy Południowo-Bałtyckich i dalej leśną drogą do stacji kolejowej Wieżyca i tu w lesie w okolicach wsi Rąty przekracza południowo-wschodnią granicę Parku.

* Walory przyrodnicze - duża, bo aż 5 150 ha, powierzchnię obszaru gminy Sierakowice (zatem też okolic Mojusza) zajmują lasy. Ich rozmieszczenie jest nierównomierne, większość znajduje się w północno-wschodniej i wschodniej części (wchodzi w skład Kaszubskiego Parku Krajobrazowego), ich północna połącz nosi nazwę Lasów Mirachowskich. Podłoże, jak przystało na morenę denną, jest tu gliniaste, występują więc obficie żyzne lasy bukowe i dębowo-bukowe. Pozostałe lasy są raczej ubogie choć nieźle zachowane. Często mają już zniekształcony skład gatunkowy przez wprowadzoną sztucznie do uprawy sosnę. Na brzegach jezior spotyka się bagienne lasy olchowe i zarośla wierzbowe. Niewielkie powierzchnie gminy zajmują bory i brzeziny bagienne - największy płat w północno-zachodniej części gminy na południe od Skrzyszewa na sandrowych piaskach wzdłuż Bukowiny. Stosunkowo dużą powierzchnię zajmują nasadzenia drzew na gruntach porolnych (przeważa sosna, rzadziej brzoza, świerk i modrzew). Lasy bogate są w faunę. Najliczniejsza jest sarna oraz dzik, pospolicie występuje lis, zając oraz borsuk. Można też spotkać jenota i piżmaka. O innych atrakcjach świata fauny i flory wspomniano wyżej.

* Poza lasami na uwagę zasługują zbiorowiska szuwarowe nad jeziorami i wzdłuż cieków wodnych. Liczne są też łąki i pastwiska, natomiast do rzadkości należą dobrze zachowane torfowiska.

* Walory antropogeniczne: Wieś nie posiada specjalnych budowli o szczególnej wartości zabytkowej. Natomiast na jej terenie można jeszcze obserwować dawną architekturę kaszubską. Do najstarszych należy szachulcowa chata stojąca w centrum wsi (datowana na 1922 rok), budynek reprezentujący budownictwo w stylu tzw. pruskiego muru (belkowane ściany wypełnione cegłą), budynki z cegły z początków XX wieku, stare budowle gospodarskie (stodoły, piwnice), chlewnia z ciosów kamiennych. Na niektórych z omawianych budowli można jeszcze prześledzić stary system krycia dachów (gonty, strzecha). Ciekawostką miejscowości są liczne kapliczki i krzyże. Niektóre z nich datowane na początek XX wieku. Jest między innymi kapliczka św. Jana Nepomucena – ustawiona na miejscu dawnej, obecnie znajdującej się w zbiorach skansenu we Wdzydzach. Na miejscu krzyża w centrum wsi stał kiedyś franciszkański krzyż sygnalizujący czasy „morowego powietrza” we wsi (również obecnie w zbiorach skansenu we Wdzydzach). Nauczyciele Szkoły Podstawowej w Mojuszu opracowali dwie ścieżki edukacyjne usytuowane w okolicznym terenie („Szlakiem rezerwatów” i „Szlakiem jezior”). Staraniem kadry pedagogicznej, jak też Lasów Państwowych i GOK w Sierakowicach wykonano i ustawiono ścieżkę edukacyjną „O czym szumi las” w pobliżu leśniczówki Leśnictwa Wygoda.

Trasa ścieżki edukacyjnej „Szlakiem rezerwatów”

* Stan infrastruktury społecznej Mojsza nie jest zadowalający. Możemy tutaj znaleźć jedynie Szkołę Podstawową, do której uczęszcza 80 uczniów (razem z oddziałem przedszkolnym) oraz 25 wychowanków objętych opieką przedszkolną w powołanym w bieżącym roku szkolnym punkcie przedszkolnym. Wzrastająca liczba dzieci w wieku przedszkolnym pozwala na zmasowanie myślenia w kierunku przygotowania pomieszczeń, boisk i placu zabaw dla najmłodszych (stąd aplikacja o przyznanie dotacji na przyszłolny plac zabaw). Poza tym we wsi znajduje się budynek Ochotniczej Straży Pożarnej, strażnica wyposażona jest w 2 pojazdy strażackie – Star i bus. Szkoła i remiza strażacka to jedyne miejsca, w których można organizować zgromadzenia mieszkańców, dlatego też wszelkie przejawy aktywności charakterystyczne dla społeczeństwa obywatelskiego są utrudnione. Sytuacja ta nie sprzyja zatem wszelako rozumianej integracji i konsolidacji społecznej. W Mojszu nie powołano żadnej działalności stowarzyszeniowej. Działa tylko Rada Sołecka. Jednym z głównym problemów mieszkańców wsi jest jakość infrastruktury drogowej (choć ostatnio podjęto prace wokół renowacji drogi powiatowej, a także rozpoczęto układanie chodnika do drogi wojewódzkiej, co powinno wydatnie poprawić stan bezpieczeństwa). Dużą niedogodnością dla mieszkańców jest również słaba jakość infrastruktury telekomunikacyjnej. Dostęp do szybkiego Internetu jest bardzo ograniczony (maksymalna szybkość łącza to 512 kb/s), dlatego też część mieszkańców szuka alternatywnych sposobów „komunikacji ze światem”, głównie za pomocą Internetu dystrybuowanego drogą radiową. Nie ma zastrzeżeń co do funkcjonowania sieci energetycznej, wieś wyposażona jest również w sprawnie działającą sieć wodociągów. W chwili obecnej Sołectwo Mojsz nie jest skanalizowane, ulegnie to jednak zmianie wraz z wcieleniem w życie projektu budowy kanalizacji w Gminie Sierakowice w ramach programu „Uporządkowanie gospodarki wodno – ściekowej zlewni rzek Słupi i Łupawy w aglomeracji Sierakowice” w latach 2009 – 2013”. Mojsz nie jest typową wsią rolniczą, choć tak zdecydowanie było w dawnych czasach. Stosunkowo mała ilość mieszkańców zajmuje się zawodowo rolnictwem i są to głównie gospodarstwa małe, silnie rozdrobnione i w większości niezmodernizowane. Gros mieszkańców odnalazła swoje miejsce na rynku pracy w sektorze usług bądź w zakładach pracy ulokowanych we

wsi lub w większych miejscowościach takich jak Kartuzy, Lębork, Wejherowo bądź w Trójmieście. Niektórzy mają całkiem ciekawe pomysły realizowania własnego hobby, co też może być niezłym chwytem marketingowym i zapleczem edukacyjnym dla szkoły. Mowa o fermie strusi, które można obejrzeć nie ruszając się z miejsca.

Strusie rodem z Mojusza

Konieczność migracji zarobkowej jest ogromną bolączką mieszkańców Mojusza i całego Sołectwa. Wielu młodych mieszkańców wsi, zgodnie z ogólnie panującą tendencją, skorzystało z otwarcia europejskiego rynku pracy i wyjechało za granicę celem poszukiwania pracy i lepszych zarobków. W samej miejscowości jest niewiele zakładów, w których można znaleźć zatrudnienie. Należą do nich: PREFABET, Wytwórnia Mas Bitumicznych, poza tym działa kilka niewielkich firm handlowo-usługowych, dających zatrudnienie pewnej grupie mieszkańców, pozostali żyją z pracy zarobkowej w firmach spoza najbliższej okolicy.

3. Ocena mocnych i słabych stron miejscowości, w której będzie realizowana operacja oraz szans i potencjalnych zagrożeń.

(oceny dokonano na podstawie ankiet przeprowadzonych wśród mieszkańców i na podstawie rozmów z zebrania zorganizowanego dnia 15. 09. 2009 roku)

Tabela 1 – silne i słabe strony Mojusza:

Silne strony		Słabe strony
1.	Znaczące walory krajobrazowe	Brak sali gimnastycznej w szkole
2.	Nowa szkoła	Brak kanalizacji

3.	Dojazd dzieci do szkoły	Brak dowozu dzieci do domu ze szkoły
4.	Kościół	Brak przejścia dla pieszych na skrzyżowaniu dróg Mojusz – Mojuszewska Huta
5.	Przynależność do gminy Sierakowic	Brak oświetlenia przy skrzyżowaniu Mojusz-Mojuszewska Huta
6.	Zadbane posesje	Brak ścieżek rowerowych w okolicy
7.	Umiejscowienie przy głównej trasie Lębork - Gdańsk	Brak możliwości aktywnego spędzania wolnego czasu przez młodzież
8.	Kaszubski język w szkole	Brak miejsca spotkań mieszkańców
9.	Przywiązanie do tradycji kaszubskich	Mało koszy na śmieci
10.	Dojazd autobusu do wsi	Brak drogi asfaltowej idącej od leśniczówki do drogi głównej
11.	Religijność	Brak placu zabaw dla dzieci
12.	Rezerваты przyrody	Złe drogi poza centrum wsi
13.	Tereny leśne – zbieranie grzybów i jagód	Zaśmiecone lasy i obrzeża dróg
14.	Punkt przedszkolny	Wyposażenie szkoły w większą ilość komputerów
15.	OSP	Górzysty teren pod uprawę
16.	Ścieżka edukacyjna	Brak chodników
17.		Brak ulicy do Mojusz - wybudowanie
18.		Stara i zniszczona sieć wodociągowa
19.		Brak chodnika od głównej ulicy do Mojuszewskiej Huty
20.		Brak drogi dojazdowej i należytego oznakowania rezerwatu „Żurawie Chrusty”
21.		Brak czynnej linii kolejowej
22.		Brak komunikacji internetowej

Tabela 2 – szanse i potencjalne zagrożenia:

Szanse		Zagrożenia
1.	Budowa placu zabaw dla dzieci	Brak przejścia dla pieszych na skrzyżowaniu dróg Mojusz – Mojuszewska Huta
2.	Budowa sali gimnastycznej przy szkole	Brak perspektyw rozwoju i pracy dla młodych ludzi
3.	Więcej przejść dla pieszych	Zanieczyszczenie powietrza przez firmę produkującą asfalt
4.	Budowa obiektów rozrywki	Zły stan dróg lokalnych
5.	Utrzymanie punktu przedszkolnego	Sprzedawanie alkoholu nieletnim
6.	Agroturystyka	Diametralnie zwiększający się ruch na drogach
7.	Zwiększenie dotacji dla rolników	
8.	Postawienie dodatkowych oświetleń	
9.	Więcej przejść dla pieszych	
10.	Sygnalizacja z przejściem dla pieszych w okolicach szkoły	
11.	Lepsze dojście uczniów do szkoły	
12.	Pomoc finansowa dla dzieci i młodzieży	
13.	Pomoc finansowa dla rodzin wielodzietnych	
14.	Powrót do transportu kolejowego	
15.	Rozwój infrastruktury rekreacyjnej i sportowej	

W związku przeprowadzoną analizą słabych i silnych stron oraz szans i potencjalnych zagrożeń dla miejscowości Mojusz można wyróżnić następujące priorytety rozwoju miejscowości:

Tabela 3 – priorytety rozwoju miejscowości:

PIORYTETY ROZWOJU	
1.	Rozwój infrastruktury społecznej
2.	Rozwój infrastruktury turystycznej i rekreacyjnej
3.	Rozwój infrastruktury edukacyjnej i sportowej
4.	Poprawa standardu życia mieszkańców

4. Wykaz planowanych zadań inwestycyjnych i przedsięwzięć aktywizujących społeczność lokalną.

Tabela 4 – opis planowanych zadań inwestycyjnych:

Nazwa zadania inwestycyjnego lub przedsięwzięcia aktywizującego społeczność lokalną	Cel	Przeznaczenie	Harmonogram realizacji	Kwota oraz źródła jej pozyskania
Budowa placu zabaw przy Szkole Podstawowej w Mojuszu	Poprawa infrastruktury społecznej	Rozwój psychofizyczny dzieci	2009-2010	60 tys. zł. (finansowanie 40 tys. zł.- PROW 20 tys. zł – środki własne)

Uchwała Nr 1/09

Zebrania Wiejskiego sołectwa Mojusz

z dnia 15 września 2009r

w sprawie: zatwierdzenia **Planu Odnowy Wsi Mojusz**

Zebranie Wiejskie Sołectwa Mojusz zgodnie ze Statutem sołectwa Mojusz

uchwała co następuje:

§ 1

Zatwierdza się „Plan Odnowy Wsi Mojusz”

§ 2

Odpowiedzialnym za realizację uchwały czyni się Sołtysa wraz z Radą Sołecką sołectwa Mojusz

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Rada Sołecka:

1. Andrzej Kozłowski - *Andrzej Kozłowski*
2. Witold Dejka - *Witold Dejka*
3. Grzegorz Cyman - *Cyman Grzegorz*